

Rukoussunnuntai

Rukous, tämän pyhäpäivän keskeinen sana, toi mieleeni muiston vuosien takaa. Perhejumalanpalveluksen kaava oli uusi. Liturgiaosuuksia harjoitteli sekä liturgi että jumalanpalveluksessa avustanut lapsikuoro. Esirukousosuuden alkaessa lauloin: Rukoilkaamme. Ennen kuin ehdin lausua ensimmäistäkään rukoussanaa hyvin harjoitellut kuoro alkoi laulaa voimakkaasti: Aamen, aamen.

Lapsikuorolaisten valmiudessa hoitaa oma osuutensa jumalanpalveluksessa on mielestäni jotakin samaa kuin, mitä partiolaisuudessa toteutuneena tämän elämän keskellä: Valmiina tehtäviin, jotka tulevat suoritettavaksi. Tällaisia hyvän elämän eväitä äitini, joka itse oli toiminut partiolaisena, toivoi meidän, kolmen tyttärensä, löytävän ohjatussaan meidät partiotoimintaan. Samanlaisia kertomuksia partiotoiminnan kuulumisesta sukupolvien ketjuun löytyy tyttöpartion satavuotiset historiasta. Kiitollisina muistamme saamaamme henkistä perintöä.

Tänään Kaatuneiden muistopäivänä koemme kiitollisuutta siitä tehtävien täyttämisestä, joka ulottui aina kuolemaan asti. Ajatuksissamme ovat kodit, jotka joutuivat kokemaan uskomattoman kovia aikoja. Monista kertomuksista tiedämme, miten paljon rukous kantoi raskaitten koettelemusten keskellä.

Miten omassa ajassamme toteutuu kehoitus rukoilkaamme. Me eri ilkäiset tyttöpartiolaiset vertailimme kokemuksiamme. Nuoret kertoivat, että sana HILJENTYMINEN on tämän päivän sana. Monimuotoisessa yhteiskunnassamme se ei voi olla sana rukous sellaisessa muodossa kuin vuosikymmeniä aikaisemmin. Kuitenkin hiljentyminen voi tapahtua myös partiotyttöjen vanhan hartauskirjan rukoussanoin: "Hyvä Jumala kiitos tehtävistä, jotka olet suoritettaviksemme uskonut. Tee meistä uskollisia paikallamme ja opeta meitä kaikessa palvelemaan Sinua".

Rukous sanana ei ole vieras kenellekään suomalaiselle elämme sitten millaista arkea tahansa tiedämme mitä rukoileminen tarkoittaa. Tänään kysymyksemme onkin koemmeko rukouksen tärkeäksi elämässämme.

Lapsikuoro, josta kerroin saarnan alussa, kiirehti vastaamaan rukouskehotukseen aamen, aamen. Muistan silloin ajatelleeni, että ilman rukoussanojakin jotakin toteutui. Sanaa aamen käytetään vahvistamaan lausuttuja sanoja. Kertomassani tilanteessa vain sanaa rukoilkaamme. Eikö tämä vahvistaminen kerrokin, että kannattaa rukoilla, kannattaa luottaa taivallisiin voimiin. Me olemme saaneet oikeuden kääntyä Jumalan, Luojamme ja Lunastajamme puoleen ja saamme jättäytyä Pyhän Hengen, rukouksen hengen johdatettaviksi.

Mitä rukousoikeutta käyttäneet ovat kokeneet rukouksen tuoneen elämäänsä? Rukous koetaan voimaksi, joka ei avaudu järjelle. Silloin, kun elämä on tuskan täyttämää, kantavat viereltä lausutut sanat: "Rukoilen puolestasi". Tiedämme, että kansamme on historiassaan

kokenut aikoja, jolloin rukoukseen ei ole edes tarvittu kehotussanaa: Rukoilkaamme.

Entä tänään? Sanotaan, että rukous on tänään yleisempää kuin ajattelemme. Onko siis päivän tekstin mainitsema salassa rukoileminen meidän rukouselämäämme. Jumala tuntee sisimpämme. Se on hyvä muistaa.

Sanan rukoilkaamme kohtaamme entistä harvemmin muualla kuin jumalanpalveluksessa ja seurakunnan yhteisissä kokoontumisissa. Arvostamme rukousta näissä tilanteissa. Silti olemme ilmeisesti kaikki kokeneet, ettei aina ole helppoa keskittyä valmiiksi muotoiltuihin rukouksasanoihin. Sekin lienee meistä monen kokemus, ettei omiakaan rukoussanoja aina löydy.

Saamme luottaa, että huokauskin Isän puoleen siirtää meidät taivaallisten voimien kannattelupiiriin. Tänään yhteisessä jumalanpalveluksessamme kuulemme vielä kehotuksen: Rukoilkaamme. Tuomme Isän eteen yhteiset asiamme, pyydämme Hänen apuaan elämämme arkeen. Jeesus lupaa: "Teidän Isänne kyllä tietää, mitä te tarvitsette jo ennenkuin olette Häneltä pyytäneekään". Silti Jeesus jatkaa välittömästi sanojensa jälkeen: "rukoilkaa siis te näin".

Jeesuksen kehotusta noudattaen me, viettäessämme jumalanpalvelusta rukoilemme häneltä oppimimme sanoin. Nimitämme tätä kristikunnan yhteistä rukousta rukouksen puhuttelusanojen mukaan Isä meidän rukoukseksi. Toivomme jokaisen kristityn osaavan yhtyä siihen. Tiedämme, että tutut rukoussanat säilyvät ihmisen muistissa elämän muutoin haurastuessa. Dementia-osastolla oli luettu Isä meidän rukous. Yksi osallistujista jatkoi: "Siinä on kyllä kaikki".

Millä tavoin Isä meidän-rukouksessa on kaikki? Mieltisessämme rukouksen osia voimme todeta, että alun rukouksissa pyydämme Jumalan todellisuuden toteutuvan täällä meidän arjessamme. Jumalalle kunnian annettuamme tuomme hänen eteensä omat tarpeemme, vaikeutemme ja pelkomme saadaksemme hänen apunsa. Rukousten järjestys on tärkein. Tajuamme näin, että rukousyhteydessä taivaallinen koskettaa meitä erilaisia elämäntilanteita kokevia. Pääsiäisen jälkeistä aikaa eläessämme ylösnoussut Jeesus Kristus, suuri esirukoilijamme auttaa meitä heikkoja, Taivaalliseen Isään turvautuvia.

Minkälaisen luvun saisimmekaan, jos sadan vuoden ajalta voisimme laskea kuinka monta kertaa on maassamme lausuttu kehotussana rukoilkaamme tai kuinka monta kertaa se on johtanut uskomaan rukouksia kuulevaan Jumalaan?

Kuuntelin radio-ohjelmaa, jossa kerrottiin erilaisia tietoomme jääneitä asioita vuodesta 1917. Yksi näistä tiedoista oli ylioppilaskirjoitusten aiheet. Kansamme eli monella tavoin levotonta aikaa. Ensimmäinen aineotsikoista oli Herran rukous, eli siis Isä meidän -rukous. Aiheen valisijat halusivat aikansa nuorten pohtivan tutun rukouksen merkitystä epävarmuuden keskellä.

Mitä nuoret silloin kirjoittivat ei ohjelmassa kerrottu. Mitä te nuoret, tai me aikuiset, tänään kirjoittaisimme Isä meidän rukouksen merkityksestä elämällemme ja kansamme

elämälle?

"Ei ole mitään hätää, lapset rukoilevat", kerrotaan oppi-isämme Lutherin lausuneen ystävälleen. Herra, kuule meidän rukouksemme -otsikon alla on veteraanien hartauskirjassa seuraava rukous: "Vaiheemme tunnet, Jumala. Yöt, päivät vaihtuvat, Vain Sinä säilyt samana, armoa tarjoat".